

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ, ΤΟΥ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΙΩΝ

Τοῦ HUGH CONWAY

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐπί τέλους, φώναξε γυριστά! Δοξα σοί ὁ Θεός! Ὅλες οἱ ἀγωνίες θά περνοῦνε πιά!...

Τῆ δέξωσα, ρωτώντας τή:

— Με συγγνώμη καθόλου ἡ Παυλίνα, καλή μου Σούζη;

— Αὐτό εἶπε δύσκολο νά σᾶς τὸ πῶ, μοῦ ἀπάντησε. Εἶπε ἀλήθεια πῶς ἡ κυρία μου, μιλεῖ ἀδιακόπα γιά ἕναν καλὸ τῆς φίλο ὁ ὁποῖος ταξίδευε γιὰ τὸ καλοῦ τῆς. Μὰ δὲ μπορεῖ νά πῆ καὶ ποιὸς εἶπε αὐτὸς ἀφοῦ δὲν ξερεῖ ὅτι εἴστε οἰζυγίς τῆς... Ἐξ ὄλλου, ὅταν ἐφύγαιε μου πταγορεῖσθε νὰ τῆς ἀποκλιψῶ τὴν ἀλήθειαν... Εἶπε διὰ οὐ σᾶς λάθος πού, ὡς πρὸς τὴν ἀποψη τῆς δικῆς σᾶς, ἡ μνήμη τῆς ἀργεῖ νὰ ξαναγυρῆ... Ἐνὼ ἂν δὲν μοῦ τὸ εἶχάτε ἀπαγορεύσει θὰ μπορούσα νὰ τῆς μιλήσω μὲ τρόπο γιὰ τὸ γάμο σᾶς καὶ γιὰ τῆς φροντίδες τῆς ὁποῖες ἀνελάβατε γι' αὐτή. Ὁ! ἂν ἤξευρε ὅτι, πρὶν φυγεῖτε, τὴν ἐμίλησάτε!... Ὁ! τότε θὰ σ' ἠμιόταν χωρὶς ἄλλο...

Τὰ λόγια τῆς αὐτῆς μὲ βύθισαν σὲ κάποια σκέψη, μὰ κάποιον τῆς ἀπῆλθισα μὲ σφραγισμένα:

— Σούζη, ἔκανα πολὺ καλὰ πού σοῦ ἀπαγόρευσα νὰ τῆς μιλήσῃς γιὰ μένα καὶ γιὰ τὸ γάμο μᾶς...

Θελοῦ νὰ τὴν ἀφήσω, ἂν δὲν μ' ἀγαπᾷ ἐλεύθερα νὰ κἀνῃ ὅτι θέλει...

Εἶπε ναι, ὦραία, νομίζε πῶς εἶπε πλούσιαι καὶ ὁ γάμος, τῆς μὲ μένα δὲν εἶπε παρὰ ἕνας τύπος, ὁ ὁποῖος μπορεῖ νὰ ἀκρωθεῖ εὐκολά... Ἄν δὲ μ' ἀγαπᾷ, καὶ ποιὸς μπορεῖ ν' ἐμοὶ ἀποδείξει ὅτι μπορεῖ νὰ μὲ ἀγαπήσῃ, θάποτε μὲρῶ ἀπὸ κοντά τῆς, λαβαίνοντάς, μόνο ε' ἀναγκαῖα μετὰ νὰ ἐξαικλουθῆσῃ νὰ νομίζῃ ὅτι εἶπε παν ὅτε πλούσια...

— Νί, μερικὲς ἀνάτοδες ἴσως ἂν' αὐτὲς πού κανεῖτε οὐχὺ μῆσα στὸ μυαλό σᾶς! ἀπάντησε ἡ Σούζη ὑψωνίως τὰ χέρια τῆς πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἦν ἀφήσατε ἔσω γιὰ νὰ γυρῶσθε πρὸς χάριν τῆς ὅλου τὸν κόσμο καὶ τώρα ελιτρεφεῖτε γεμάτος δυσπιστίαν, τὴν ὁποῖαν ἂν ἐξαικλουθῆσθε νὰ ἔχετε, δὲν ξερω κ' ἐγὼ τί κακο μπορεῖ νὰ σᾶς κανεῖ... ὦ, κυριε Βώγαν...

— Σῶμα, καλή μου Σούζη... Μὴ μὲ κάνεις νὰ θυμῶσω... Δεῖξε μου μόνο πού εἶπε...

— Εἶπε σὲ μίαν ἐξέδρα τοῦ δάσους καὶ σχεδιάζει... Τρυβήχτε κατ' εὐθείαν ἔμπρος καὶ θὰ τὴ βῆθε.

Ἐν' ἀντιμωμο μονοπάτι ὁδηγοῦσε πρὸς τὴν ἐξέδρα τὴν ὁποῖα μοῦ εἶχε δεῖξει ἡ Σούζη.

Μεσα ἀπὸ τὰ δέντρα φαίνοντουσαν σὰν μέσα ἀπὸ ἕνα ὄρατο πλαίσιο, οἱ βράχοι καὶ τὰ δέντρα.

Ἔτσι εἶδα ἀπὸ μακρὰ μίαν νέα κόρη, καθισμένη ἀπέναντι σ' αὐτὸ τὸ τοπεῖο, μὲ ὅλα τὰ συνηγὰ τῆς ζωγραφικῆς δίπλα τῆς.

Ἦταν ἡ Παυλίνα, ἡ πολυαγαπημένη μου Παυλίνα, ἡ ὄρακα μου σύζυγος!...

Ἀντίκρισα ἄλο μακρὰ τὸ χαριτωμένο τῆς σῶμα, τὰ ξέπλεκα μαῦρα τῆς μαλλιά...

Ἦ καρδία μου ἄρχισε νὰ χτυπᾷ δυνατά...

Κρῦφτικὰ πῶσ ἀλο ἕνα φύλλομα, τὴν ἐκοίταξα ἀπὸ κεί χωρὶς ἐκείνη νὰ μὲ ἀντιληφθῆ!

Τι μὲθῃ πού ἦσανε γιὰ μένα τὸ θέαμα ἐκεῖνο!

Ἦ ὕγια ζωγραφίζονταν στὰ κόκκινα μάγουλά τῆς καὶ κάθε τῆς κινήσις τὴν ἐπροσίδε.

Ἦ ἔκφρασις πού εἶχε τῶρα τὸ πρόσωπό τῆς, ἡ ἔκφρασις τῆς ὁποῖα τῆς εἶχε ὀσει το λογικὸ τῆς, τὴν ἔκανε χίλιες φορὲς πιὸ ἄμορφη!...

Ἦ χαρὰ μου μ' ἔκανε νὰ πεταχθῶ ἀπὸ τὸν κρυσφῶνα μου.

Ἐκείνη ἀκούγοντάς τὸ θόρυβο πού ἔκαναν τὸ κλαδιά καθὼς τὰ παραμερίζα, σπαραχτικὰ ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος μου.

Χωρὶς ἄλλο μὲ θυμήθηκε καὶ μ' ἀναγνώρισε γιὰ τὴν ἀμέσως ἔπεσε ἡ παλεττα ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς καὶ στάθηκε ὀλόρθη κοντά τῆς ἕνα κίνημα μὲ τὸ ὅλοιο φαίνονταν σὰ νὰ μὲ προσκαλοῦσε κοντά τῆς.

Ἐγὼ τότε ἀσυγκράτητος, πλημμυρισμένος, ἀπὸ τὴν χαρὰ μου, ἔτρεξα πρὸς αὐτήν.

Μόλις ἐξυγώσα κοντά τῆς, τῆς εἶπα:

— Μὲ θυμᾶσθε Παυλίνα;...

Ἐκείνη δὲν μοῦ ἔδωσε βέβαια νὰ φιλήσω τὸ χεῖρι τῆς ὅπου ἔλα-

μπε τὸ δακτυλίδι τῶν γάμων μας, μὰ μοῦ ἀποκρίθηκε ἀπλᾶ-ἀπλᾶ: — Ναι, ναι... σᾶς θυμοῖμαι... σᾶς ἔχω δεῖ μέσα στὰ δνειρὰ μου... σὲ >ἀτι ἄλλόκοτα ὄνειρα...

Καὶ ἀμέσως τὰ μάγουλά τῆς πῆραν ἕνα ζωηρὸ κόκκινο χρῶμα, σὰ νὰ ντροπέοιαν γι' αὐτὸ πού μοῦ ἔλεγε.

Τὴν ἐπῆρα τότε ἀπὸ τὸ χεῖρι, φορτωθῆκα τὰ εἶδη τῆς ζωγραφικῆς καὶ τὴν ἐτροβήξαι γιὰ νὰ πάμε στὸ σπίτι.

Φαίνονταν σὰ νὰ δεχότανε εὐχάριστα τὴ συντροφία μου, σὰν νὰ τῆς ἦτανε κάτι πολὺ φυσικό. Σὲ μερικά σημεῖα πού τὸ μονοπάτι ἦτανε δύσβατο καὶ περῶδες, μοῦ ἔβρινε τὰ χέρια τῆς, σὰ νὰ ἤξερε ὅτι τὸ νὰ τὴ βοηθῆσω ἦτανε πράγμα πού ἔπρεπε νὰ τὸ κάνω, λόγῳ τῆς ἰδιότητος μου ὡς συζύγου τῆς.

Ἐμείνε ἐπὶ πολὺ διάστημα σιωπηλή.

Στὸ τέλος ὁμοῦ ρώτησε ζωηρά:

— Ἀπὸ πού ἔρχεσθε;

— Ἀπὸ ἕνα πολὺ μακρὸν ταξεῖδι, τῆς ἀπάντησα. Διέσχισα χιλιάδες λευγές...

Τότε ἐκείνη μὲ ρώτησε ζωηρά:

— Καὶ ὁ σκοπὸς γιὰ τὸν ὁποῖον ἐκάνατε αὐτὸ τὸ ταξεῖδι ἐπέτευθε;

— Ναι, τῆς εἶπα, ἀνεκάλυπα τὴν ἀλήθειαν τὴν ὁποῖα ἤθελα νὰ μάθω... Τὰ ἔξερω τώρα ὅλα...

— Πέστε μου, μὲ ρώτησε μὲ μίαν φωνὴ ἡ ὁποῖα ἦταν τρεμουλιαστὴ ἀπὸ τὴν ἀγωνία, πού βρισκόμην ἐκεῖνος;

— Ποιὸς; τῆς εἶπα ἐγὼ ἂν καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς καταλαβῶ γιὰ ποιὸν μὲ ρωτοῦσε.

— Ὁ Ἄντιόνου, ὁ πολυαγαπημένος μου ἀδελφός, ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον ἐδουλοφονήσαν οἱ ἄθλιοι. Πέστε μου πού ἀναπαύεται τὸ πτώμα του;

— Ἀναπαύεται στὸ πλευρὸ τῆς μητέρας σᾶς, στὸν οἰκογενειακὸ σᾶς τάφο στὴν Ἰταλία...

Τότε ἐκείνη μ' ἔκαν τόνον γλυκὸ καὶ ἰκετευτικό, ἐνὼ μὲ κοιτοῦσε κατὰματα μοῦ εἶπε:

— Θῶ μὲ ὀδηγήσθε ἐκεῖ γιὰ νὰ προσευχηθῶ ἀπάνω στὸν τάφο τους;

Τῆς ὁποσθένηκα μὲ τρυφερότητα νὰ τῆς κάμω τὴν χαρὰ πού μοῦ ἔχητοῦσε.

Τότε ἡ Παυλίνα μοῦ εἶπε μὲ μίαν βαθεῖαν συγκίνηση:

— Κατόπι, ἀφοῦ προσευχηθῶμε γιὰ τὴν ἀνάπαυση τῆς ψυχῆς τῶν, δε θὰ ξαναμιλήσουμε πια γι' αὐτὸ τὸ θλιβερὸ παρελθόν τὸ ὁποῖον τόσες τραγικὲς ἀναμνήσεις μοῦ φέρνει στὴ μνήμη μου.

Ἦ Σούζη εἶχε ἀφήσει ὀλόνοιχτη τὴν πόρτα τοῦ κήπου. Ἀρχισα μὲ προχωροῦμε κατὰ ἀπὸ τῆς σκιερῆς δειτροστοιχίης χωρὶς κανεὶς νὰ μᾶς ἀντιληφθῆ.

Καθε τόσο ἡ Παυλίνα ἔστρεφε καὶ μὲ κοιτάζε μὲ τὰ μεγάλα κ' ὄρατα τῆς μάτια μὲ στοργὴ καὶ μὲ τρυφερότητα.

Ὁ! ἡ στασις τῆς φανέρωνε ὅτι ἐννοιοθε μέσῃ τῆς κάποιο αἰσθημα γιὰ μένα, κάποιο αἰσθημα βαθεῖας εὐγνωμοσύνης στὸ ὁποῖο εἶχε ἀρχίσει, νὰ εἰσχωρῆ καὶ ὁ ἔρωσ...

Ἦ καρδία μου πῆγαινε νὰ σπᾶσῃ ἀπὸ τὴν χαρὰ μου...

Ἐπιτελους, ὕστερ' ἀπὸ τόσες περιπέτειες, ἀπὸ τόσες θλίψεις καὶ τραγωδίες, ἡ εὐτυχία εἶχε ἀρχίσει ν' ἀνατέλλῃ γιὰ μένα...

Ὁχι μόνο γιὰ μένα ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν Παυλίνα, τὴν ἀγαπημένη μου γυναικουῖα, γιατί, ἀφοῦ μ' ἀγαποῦσε, δὲ μπορούσε παρὰ νὰ γίνῃ καὶ αὐτὴ εὐτυχής...

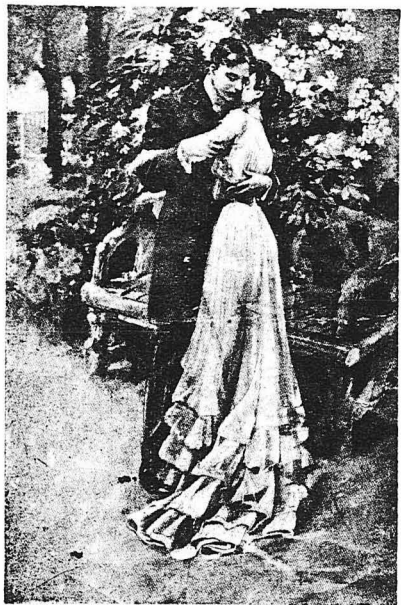
Τῆς ἐπῆρα τότε τρυφερὰ τὸ χεῖρι, τὸ ἔσφιξα μέσα στὸ δικὸ μου καὶ τὴν ἐρώτησα, γεμάτος ἀγάπη.

(*Ἐπεται τὸ τέλος)

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΘΟΥΣ ΠΥΛΛΟΥ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΣΠΑΡΑΚΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

«Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ...»

ΤΟΥ ΔΙΣΤΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΚΟΜΗΤΟΣ ΝΤΕ ΣΕΜΘΑ

«Σὲ ἀγαπῶ» φησὶ τῆς ἡ Παυλίνα καὶ ἀκούμπησε τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὄμο του...